

Martin Blažíček, kandidát na titul Doc., je mnohostranná osobnost. Ačkoli v centru jeho profesionálních aktivit je experimentální filmová tvorba, působí také jako kurátor, pedagog, programátor, výzkumník, publicista a v neposlední řadě jako hluboce a dlouhodobě angažovaný člen akademické obce AMU. Jeho díla bylo možné shlédnout či snad přesněji, zažít, nejen na tuzemských festivalech, ale také třeba na prestižních přehlídkách v Norsku a USA. S jeho kurátorskou prací se mohli setkat diváci kromě ČR (zejména v Roxy/Nod a Školská 28) a Slovenska také v Německu, Číně, Bělorusku, Velké Británii.

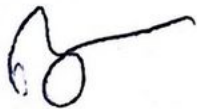
Co se týče umělecké tvorby, Blažíček navazuje na tradici avantgardního filmu, jak ji na FAMU známe zejména z přednášek Martina Čiháka. Blažíček je touto bohatou tradicí vydatně poučený; mnohdy je námětem také jeho odborné publikační činnosti v časopisech jako je Cinepur nebo Illuminace. To mu však nebrání hledat a nacházet vlastní, osobité polohy a rozvíjet nové experimenty. Chtěl bych však zdůraznit, že v Blažíčkova tvorba ob stojí nejenom v rovině umělecky vynalézavých experimentů, ale také v působivém uplatňování toho, co z těchto experimentů vzchází. Jinak řečeno, nejedná se pouze o objevy toho, co se dá dělat, ale také toho, co lze říct. Tak třeba v jedné z raných prací, Zurich (Interlaced) z roku 2004, vidíme nejenom mnohoznačnou hru se střihem a kontinuitou, ale také významově hravé až komicky formální komentáře k ději zaznamenanému na rušné ulici. V performance s živým střihem Blažíček/Arszyn (2011) zase sledujeme něco, co by se dalo označit jako experimentální film o experimentální hudbě. Jsou to kombinatorické repetice scén, kde postavy procházejí rákosím, kdy se jím prohrabávají coby metaforou zvukového porostu, který ve stejný moment slyšíme jako hudbu založenou na práci s ruchem. V jiných, neméně inspirativních pracích předkládá zase něco, co by se s Vasulkou, na něž Blažíček sám ve svojí teoretické reflexi odkazuje, dalo označit jako esteticky motivované obnažování pandemonia strojů. Tím se myslí jejich obtížně uchopitelná směs latencí a translací, jejich svéráznost a svéhlavost, jejich neredukovatelný podíl na povaze technického procesu a jeho výsledků. Jako mediální teoretik v těchto postupech spatřuji leccos, o čem sám přednáším. V mých očích jde o svého druhu živou teorii; jakoby se Blažíček řídil radou Show, don't tell.

Neméně důležité, je také Blažíčkovo pedagogické působení. Jako jeho kolega v Centru audiovizuálních studií oceňuji jeho uvážlivý přístup k této práci a jeho upřímný zájem o studující. Z osobní zkušenosti můžu dosvědčit, že je bere jako citlivé, plnohodnotné osobnosti, ochoten a schopen věnovat se jim individuálně. Často je zapojuje do svojí tvorby. Nikoli však jako levné asistenty, ale formou tvůrčí spolupráce. Blažíček se k studijním i tvůrčím záležitostem vyjadřuje erudovaně a pregnančně. Má důležité a nezastupitelné místo v spektru zpětných vazeb, které studentům jako vyučující (zejména na klauzurách) poskytujeme. Ostatně i já, a věřím, že i další kolegové, si z toho hodně berou. Blažíček má "nakoukáno", naexperimentováno; jeho kritika je konstruktivní, přívětivá i povzbudivá, aniž by ji potřeboval ředit. Dokáže ji formulovat jako vnímavé odpovědi právě na ty otázky, které si (často nevědomky) kladou samotní studující a raně tvořící.

V neposlední řadě bych rád zdůraznil Blažíčkův léty a pracovními výsledky ověřený realistický zájem o školu jako instituci. Ať už je to jeho práce v školních odborech, které dokonce vedl, působení v akademickém senátu na úrovni fakulty i akademie nebo zkrátka účast na fakultním životě.

Z těchto důvodů doporučuji udělit Martinovi Blažíčkovi titul Docent.

Mgr. Palo Fabuš
V Praze, 2. 8. 2022

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized 'P' followed by a horizontal line extending to the right.